

האיבודים

שלנו

70 דמויות על 70 גיבורים

הגיבורים החדשניים

איש חכם אמר לי פעם "גיבורים כמו פעם כבר לא מייצרים". אין ספק שיש אמת בדבר. אך אולם, בכספי להכשיר מודלים חדשים ורלוונטיים לדור הנוכחי, علينا לבצע את התאמות הנדרשות "בפס הייצור" שלצערנו ימישר לפועל כל עוד ניאלץ לחיות על חרבנו.

השאלה המתבקשת היא היכן עבר הגבול בין יצירתי מודלים חדשים ליצירת זילות בתואר זה וגישה ומהות?

נראה לי שנכון להעניק את התואר "גיבור" לאדם המזכיר מעצמו, הקרבה שאינה שגרתית וכזו שבהכרה תשפיע על המשך חייו, למען אחרים או למען מטרה נعلاה וכל זאת ללא רוח אישי ותועלת. אמות מידה הכרחית נספתחת היא האם דמותו של האדם שהקריב את אותה הקרבה הוא האיש אליו התייחס ורצה שילדיי, שילדינו, ישאו עיניים? האם הוא במעשי הגבורה שלו ובמי שהוא כ אדם הוא המודל האידיאלי עבור דור המשך? כזה בדיקות היה יוחאי קלנגל - דמות שלauraה הייתה מהן כאנ דורות, בראש ובראשונה את ילדי של.

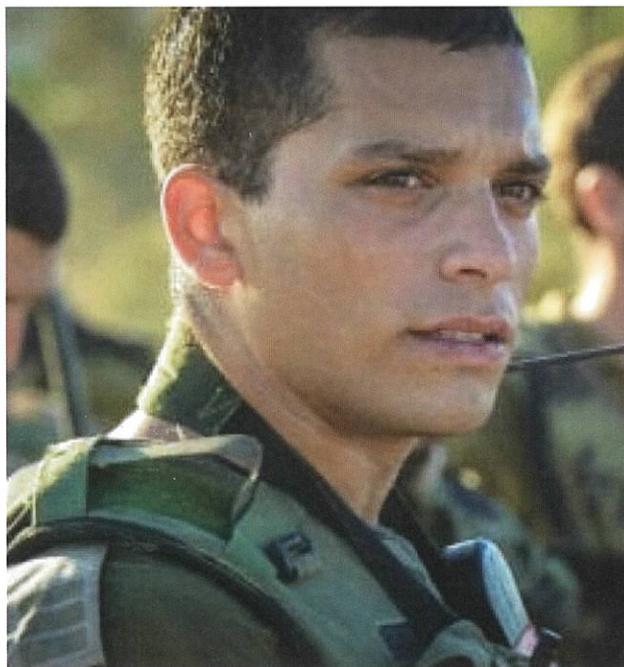
כשנתבקשתי לבחור דמות של גיבור התחלתית לסייע במוחי בין כל אותן מלחמות שעברנו ולנסות לבחור מושם, כפי שעשית בעבר, אירוע יצא דופן של חיים וממנו לאחר דמות שהדיחה אותה במעשהיה. עצרתי רגע לפני שפתחתי את גולג, ושאלתי את עצמי האם ראוי שנייeschtab את גבורתו של אדם שלא הכרת? או שתפקידו הוא לחשוך כמה שיותר אנשים לאדם שהכרת, לאיש המשפחה, למפקד וללחום שהיא כל-כך הרבה בשביב כל-כך הרבה אנשים. כמובן, מלחמות כדוגמת מלחמת ים הכהרים וששת הימים על כל השלוותיהם לא היוינו מואז, ואני יכול תקווה שוגם לא נחווה. אך

פעמים רבות מצאתי עצמי מהරר בגבולותיו של המונח "גבורה", מהו הסוף התחathon שלו? ומהם מרכיביו המהותיים בויתר? מעבר להגדירה המילונית היבשה חיפשתי אחר נוסחה שתפוץ עברית את המינוח ותקל על משימת הקטלוג. שכן ישנה לטעמי משמעות כבירה להיות מדויקים בהענקת התואר "גיבור" לאדם. זאת בעיקר מפני שהענקה לא מידית יוצרת זילות של המושג ומפחיתה את אלו שוכבו בו תוך התעלות על אוניות של הנפש, הגוף והמוח.

אנו חיים במדינה שהילת הגבורה מתנוססת מעליה מאז ראשית הציונות. מדינה שיסודותיה מושתתים על גבורתם של אלו ששדרו את החיים הנאצית, אלו שהביסו את צבאות ערבי העדיפים מספרית וצבאית בראשית ימיה, אלו שניצחו את השממה בעמל כפים מדרום הארץ ועד צפון. מדינה שקיים מوطbeth כבר 70 שנה באמצעות הצבא, שלימים הפך להיות מעצמה ממדים בעולם. מדינה שעתידה טמון, מעל לכל, במסaab החשוב ביותר שלה - האנשים, הגיבורים, סמלי המורשת שדוגמים לשומר על קיומו של הבית היהודי היחיד בעולם.

אם כן, בהנחה שאנו זוקקים לאותם "סמלי גבורה" שייחו מגדרו ערכי להמשך קיומנו כחברה - علينا לאפשר להם לפרוח, לעיתים במתירנות מסוימת. "סמלים" אלו יהיו לדור המשך דוגמאות מוחשיות יותר מגיבורי העבר הרחוק. ככלו שקרובות אליו בזמן, במקום, בדור ובמאותנים וכן יקל עליו להזדהות איתם. אם נתהום את עולם הגבורה לקרבות ההיסטוריים של מלחמות העצמאות ויום הכניפות - הרי לדור שלנו, לנوعר, לוחמים יהיה קשה הרבה יותר להזדהות, לשאוב השראה ולשאוף להגעה לאותן פסגות.

**למדתנו וזכיתנו
להכיר מפקד בעל
ニיצוא ייחודי בעניינים.
מפקד של עובודה
קשה. בזה שקדם
כל חשוב לו שחייב
והיו אנשיים טובים
ורק אחרי זה
לוחמים מעולים.
בזה שלא חטא
מאתגרים וחיבק
אותם בזרענות
פתחות**

סרן במילואים זיו שילון

פועל חברתי. במהלך שירותו כמפקד בחטיבת אבעת, נפצע מפיצוץ מטען ברצועת עזה וAYER איבד את ידו.

רב-סרן יהואי קלנגל ז"ל

שירות כמפקד בחטיבת אבעת. נפל בשנת 2015 מפגימות טיל נ"ט בגזרת הדר דב.

יכולתי למן עוד אירועים רבים בהם יוחאי פיקד על לוחמים ב擢ה מופתית, חלם תחתוי וחולם לאחר שנפצעתי. אך אני בחורתי באירוע הזה משומש שהוא ממחיש את כל מי שייחאי היה. רק מי שמבין מהי להיכלה מודרנית ברצעת עזה בעת הנוכחות, מבין כמה תושייה ואומץ צריך לוות על מנת לצאת מכל לשטח חשוף להלousy, לטפס על כל ענק שזה הרגע נפגע מטיל הרבה עצמה, ולהלך ממש את הצוות. כאשר מבאים בחשבון את העובדה הצוות שנפגע לא היה תחת פיקודו של יוחאי ממחיש איך סוג מפקד היה וכמה אחריות גילה באופן שבו שולט בשדה.

הקרוב.

על לבורה שם, בלחימה, דמות האדם שהוא יוחאי מעכימה את גבורתו עשוות מונימ, והוא אכן אותה הדמות לאורה הייתה רוצה לגדל את ילדי.

הוא היה איש כופת ונtinyה אין סופית, אשר שם את הסובבים אותו בראש מעיני. בעל שאהב את אשתו טלי אהבת אמת ותמיד התפאר ברכך. אבא שאהב את ילדנו ודאג לה בכל רמ"ח אברוי. אח אהוב שתמיד היה האור בבית משפחת קלנגל המדהימה. בן להרים

שהבחתם הנצחית טמונה בחיקור של מלכה איכו כשהיא שומעת עלי מזווית אחרת, ובזקעה של יוסף אביו שאמר משפט מדחים שנחנק במויחי: "יוחאי שליל", הוא אמר, "היית ילד שאף פעם לא גרם לי אפילו טיפה של צער!" כמו עצמה יש בעובדה הוז וכמה היא מעכימה את המודל שהוא מייצג.

יוחאי היה מגדור של אהבת הארץ, אמיתית וחזקת. מגדור של אמת ותיננה עיוורת, וגבור אמיתי צזה שאשמה שלידי יקרו ויקירו בנשימה אחת עם אותם הגיבורים שהקרבתם הענקית יצקו את יסודות המדינה שכבר 70 שנה לא מפסיק להתקדם.

יוחאי היה מגדור של אהבת הארץ, אמיתית וחזקת. מגדור של אמת ותיננה עיוורת, וגבור אמיתי צזה שאשמה שלידי יcro ויקירו

אותה רוח שפיימה בגיבורים ההם מאפשרת לנו להתקיים נוכחה אתגרים רבים גם היום. דווקא בתקופה זו, כשהחרב אינה מונחת על צווארנו, המפקדים שבוחרים להזכיר את חיים לביטחון המדינה - ראויים להערכתה אדריה. יהואי (ג'וחאי) קלנגל היה אחד מהם. אליו לחמות כתף אל כתף במשך שנים. למדתי וזכה להכיר מפקד בעל ניצוץ יהודי בעניינים. מפקד של עבודה קשה. זהה שקדם כל חשוב לו שחיליו היו אנשים טובים ורך אחורי זהו לוחמים מעולים. זהה שלא חשש מأتגרים וחיבק אותם בזרועות

פתוחות. זהה שהיה ישן شيئا עמוקה, אך רך אחורי שהשלים את המשימה בצוර הטובה ביותר. זהה שידע ורצה להשתפר גם שכבר היה מספיק טוב. זהה שהוביל אחד כבש את אם לא ביקש. זהה שהוביל אחד חלומות - גם כל מי שמולו. זהה שבאופן כסום, היה חלק למפקדים שלו. זהה שהוביל ממעלים בו זמנית. מدلג ממעגל הלוחמים, לمعالג המשפחה, לمعالג החברים בily להח席ר טיפה של חום באך אחד מהם.

במהלך מבצע "צוק איתן", חודשים ספורים לפני נפילתו של יהואי, הוא עמד בראש

הפלוגה המסייעת של גודוד "צבר" מחתיבת גבעתי. בכל שלבי הלחימה הוביל את לוחמיו ללא דופי בפעולות מתמשכת באזור תרבות אחזקה. רבים מהם מספרים על התושייה וקור הרוח שגילתה בפקודות שנותן ובהחלפות קיבל. באחד האירועים, נורה טיל נגד טנקים על דחפור של חיל ההנדסה שהיא תחת פיקודו של יהואי והצאות שבפניהם נפצע. יהואי היה הראשון שיצא מתוך הכליל שלו, רץ לעבר הכליל המותקף ועזר לפצועים. בשיח מאוחר יותר עם הלוחם הצעיר, סער ברוש, הוא סיפר על המילים המרגיניות וההחלפות מלאות התעוזה שיויחאי קיבל תחת אש, רק כדי לחלץ אותם ובכך להציל את חייהם.